

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1485/2015
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиле Б.М. из Н.Б., чији је пуномоћник Т.В., адвокат у Б., против туженог Г. а.д. из Б., ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6924/12 од 26.11.2014. године, у седници већа 25.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле као неоснована изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6924/12 од 26.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 13863/10 од 12.10.2012. године је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ПРО-13/10 од 05.10.2010. године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад на радно место сходно стручној спреми и квалификацијама.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 6924/12 од 26.11.2014. године потврдио назначену пресуду Првог основног суда у Београду у делу изреке који се односи на поништај као незаконитог решења туженог о отказу уговора о раду и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и у том делу је жалбу тужиле одбио као неосновану. Укинуо је назначену пресуду у делу изреке и одбацио тужбу тужиле у односу на тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљу врати на радно место сходно стручној спреми и квалификацијама.

Против правноснажне пресуде апелационог суда, тужилца је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиле применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/2011

и 55/2014), јер је тужба у овом радном спору поднета 03.11.2010. године, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизија је изјављена и због битне повреде поступка али се у њој не наводи у чему се те повреде састоје.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на пословима самосталног стручног сарадника у Служби за биолошку контролу. Тужилца је била на боловању до 02.08.2010. године међутим, од 03.08.2010. године није долазила на своје радно место и није обављала послове на које је распоређена. Тужени није одобрио нити издао решење о неплаћеном одсуству нити је тужилца 03.08.2010. године а ни пре тог датума непосредно усмено тражила од свог руководиоца Р.М. да користи годишњи одмор. Због повреде радне обавезе из члана 97. став 1. тачка 13. Колективног уговора туженог – неоправдано изостајање са посла пет радних дана непрекидно, тужени је решењем од 05.10.2010. године тужилци отказао уговор о раду. Доношењу овог решења је претходио поступак за утврђивање одговорности тужиле који је спроведен од стране овлашћеног лица туженог. Тужилци је достављено упозорење о постојању разлога за отказ у коме су наведени конкретни разлози за отказ на које се тужилца изјаснила 07.09.2010. године, а дала је и изјаву пред органима туженог. Затражено је мишљење синдиката које није достављено, јер тужилца није била члан синдиката.

Имајући у виду ове чињенице нижестепени судови су применили одредбу члана 179. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/2005 и 61/2005) и закључили су да су постојали основани разлози за отказ тужилци јер тужилца од 03.08.2010. године па до престанка радног односа није долазила на своје радно место и није обављала послове на које је распоређена.

Тужилца је у току поступка, а то чини и у ревизији, доказивала да се она дописом обраћала директору сектора за квалитет (22.07.2010. године) да јој у складу са чланом 78. Закона о раду одобри неплаћено одсуство, да се дописом од 09.08.2010. године обратила генералном директору са молбом за премештај на друго радно место као и да се дописом обраћала и 12.03.2010. године директору сектора за квалитет. Тужилца је тврдила да она није неоправдано изостала са посла и да код ње није постојала свест о неоправданом изостанку јер се писмено обраћала руководиоцима и одговорницима код туженог те да је очекивала одговор од претпостављених. Правилно су нижестепени судови ценили да тужилца није добила ни један позитиван одговор на молбе и захтеве које је упућивала и да то што није након закљученог боловања дошла да ради 03.08.2010. године те да није радила све до доношења решења о отказу уговора о раду се квалификује као самовољно коришћење одсуства, што је неоправдано одсуство са рада. То што је тужилца веровала да ће јој неплаћено одсуство бити одобрено није разлог да на посао не долази све док евентуално решење о неплаћеном одсуству не добије. Правилно су нижестепени судови ценили да је тужилца морала да зна да свако одсуство са рада мора бити оправдано и да мора бити одобрено решењем послодавца уколико је у питању плаћено или неплаћено одсуство или годишњи

одмор или извештај лекара о боловању ако је у питању неспособност за рад због болести. Тужилца наводи да је имала проблеме са непосредним руководиоцем због чега је и тражила премештај на друго радно место. Управо ови наводи и разлози су морали код тужилца да изазову повећану пажњу и да без писменог решења послодавца не одсуствује са посла по било ком основу. У конкретном случају изостајање тужилца са посла је било неоправдано и самим тим је основано решење о престанку њеног радног односа. Тужилца је учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет као што су то правилно закључили нижестепени судови.

Врховни касациони суд не прихвата правно становиште изнето у ревизији да је пракса код туженог била да се на годишњи одмор иде без решења, а чињеница што је од 03.08.2010. године, па до доношења решења више пута долазила у просторије послодавца, али не и да ради и што јој у том периоду није издато никакво решење (ни за плаћено ни за неплаћено одсуство ни за годишњи одмор) је само могло да укаже тужилци да послодавац њеним молбама неће удовољити.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**